

význam. Mohl snad býti pokládán za účelný, by — stejně jako datum — naznačil konec podání a zabránil možnému vsunutí dodatků nepovolaným osobám. Ale o tom, že šlo o dodatek připojený někým nepovolaným, nevyslovil odvolací soud pochybnosti a nelze je míti za odůvodněné ani podle celkové úpravy dodatku. Měl-li však odvolací soud přes to odvolací spis za závadný po formální stránce, bylo na něm, by jej vrátil straně k opravě podle § 85 c. ř. s. Formální jeho závadnost nemohla proto býti příčinou, by odvolací soud věcně pominul formálně vadnou část odvolacího spisu a nechal odvolací důvody v ní uplatňované nepovšimnuté. Tím zaviněna vada řízení, a to vada podstatná (§ 503 čis. 2 c. ř. s.), protože nevyřízené výtky čelily přímo proti samému skutkovému základu prvního rozsudku. Musí tudíž odvolací soud vyřídit odvolání v nevyřízené části dodatečně a proto byl zrušen jeho rozsudek, založený na vadném řízení.

Čís. 10973.

Způsobilost nemanželského dítěte k samostatné výživě nenastává již dosažením určitého věku dítěte, nýbrž jest ji stanoviti pro každý případ zvláště; nastává, jakmile se dítě po náležitě předběžné průpravě stane schopným a oprávněným zvolené výdělečné zaměstnání plně vykonávati.

Vyživovací povinnost stihá nemanželského otce po dobu, až dítě jest s to samo se uživiti, a pomíjí, a to nadobro, jakmile dítě této způsobilosti nabylo, bez ohledu na to, zda a kolik vydělá nebo zda občas nebo vůbec jest bez zaměstnání a bez výdělku. Způsobilost však musí býti úplná, t. j. taková, by nemanželskému dítěti zajišťovala, by ve svém oboru se plně uplatnilo.

(Rozh. ze dne 8. září 1931, Rv I 2201/30.)

Žalobu nemanželského dítěte, narozeného roku 1911, proti otci o placení výživného 2000 Kč měsíčně procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud přisoudil žalobci výživné měsíčních 200 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání ani té ani oné strany.

Důvody:

Po právní stránce vytýká žalobce, že odvolací soud nepřihlédl k tomu, že žalobcovo školení není doposud skončeno a že, jak svědek Miroslav J. uvedl, nelze se bez dalšího vzdělání uplatniti ve zvoleném oboru, a že se další vzdělání žalobce doporučuje vzhledem ke zvláště příznivým podmínkám u něho daným. Posléze vytýká nesprávný prý výklad slov »způsobilost k samostatnému živení« tvrdě, že se k tomu vyžaduje nejen, jak odvolací soud míní, skutečné opatření si výdělku, postačujícího k plné výživě dítěte, nýbrž takového výdělku, jenž jest přiměřený ve smyslu § 166 obč. zák. stavu a majetkovým poměrům nemanželského otce. Poněvadž však i žalovaný si do rozsudku stěžuje a pod dovolacím

důvodem § 503 čis. 4 c. ř. s. napadá právní názor odvolacího soudu, že vyživovací povinnost nemanželského otce nezaniká již způsobilostí dítěte k výživě, nýbrž teprve skutečným dosažením výdělku, postačujícího k opatření plné výživy, jest o výtkách obou stran brojících proti témuž právnímu názoru s různých stanovisek, pojednati společně. Způsobilost k samostatné výživě nenastává ovšem již dosažením určitého věku dítěte, jak se žalovaný snaží v dovolání dolíčiti poukazem na různé cizozemské zákony a na tuzemské zákony o aktivních a zaopatřovacích požitcích státních a jiných veřejných zaměstnanců a o pensijním pojištění, jež určují jako hranici věkovou pro příspěvky na děti osmnáctý rok jejich života (§ 6 zákona čis. 394/1922 a § 15 zákona čis. 89/1920 sb. z. a n.), neboť občanský zákon, podle něhož jediné jest posuzovati povinnosti nemanželského otce, takového ustanovení nemá, a řečené tuzemské zákony upravují zcela jiné právní poměry než poměr nemanželského otce k dítěti. Způsobilost k výživě lze proto stanoviti jen pro každý případ zvláště; nastává, jakmile se dítě po náležité předběžné průpravě stane schopným a oprávněným zvolené výdělečné zaměstnání plně vykonávati. Nesporné je, že se žalobce narodil 21. září 1911, že měl tedy v době podání žaloby téměř 18 let, a zjištěno je nižšími soudy, že se po tříletém učení u Miroslava J-a vyučil v prosinci v roce 1928 kupcem a že je zaměstnán jako obchodní příručí u N-a za 300 Kč měsíčně beze stravy a že mzda ta je normální. Žalovaný, ač uznává, že tato mzda stačí sotva k nuznému životu, míní, že se tím splnily u žalobce všechny náležitosti potřebné k výkonu kupectví a že je proto žalobce způsobilý sám se živiti. Kdežto žalobce tvrdí v dovolání, že způsobilost k samostatné výživě nastává teprve, až si nemanželské dítě skutečně opatří tak vysoký výdělek, jenž jest přiměřený stavu a majetkovým poměrům otce a poukazuje zejména na nutnost dalšího školení žalobce. Jest sice správný názor žalovaného, že vyživovací povinnost stihá nemanželského otce podle ustanovení § 141 obč. zák., jenž obdobně (§ 7 obč. zák.) platí i pro něho, po dobu, až dítě jest s to, samo se uživiti, a že pomíjí, a to nadobro, jakmile dítě této způsobilosti nabylo, bez ohledu na to, zda a kolik vydělá nebo zda občas nebo vůbec je bez zaměstnání a bez výdělku, neboť nepadá na váhu možnost vlastní obživy, nýbrž způsobilost. Však způsobilost musí býti úplná, t. j. taková, by nemanželskému dítěti zajišťovala, by se ve svém oboru plně uplatnil, neboť nemanželský otec jest povinen podle § 166 obč. zák. opatřiti nemanželskému dítěti nejen přiměřenou výživu a výchovu, nýbrž i zaopatření. Žalobce však této plné způsobilosti, nutné za dnešních poměrů k uplatnění se, zejména ve větším obchodě, podle seznání Miroslava J-a, ještě nemá. Nemanželský otec je s to přispívati na náklady potřebné k výživě, pokud se týká k další výchově žalobce, an odvolací soud zjistil, že má ročního platu 60.000 Kč kromě remuneratione, naturálního bytu s otopem a osvětlením, že dluží firmě B. 80.000 Kč a má na starosti jen výživu své manželky a dvou dětí, k čemuž přistupuje ještě měsíční výživné 500 Kč pro nemanželské dítě Emanuela D-a. Jest souhlasiti s názorem žalobce, že měsíčních 200 Kč nestačí sice ke krytí nákladů, zejména s další vý-

chovou žalobce spojených. Avšak povinnost vyživovací nesmí přesahovati majetkovou mohoucnost otcovu a nemusí proto vždy plně krýti náklady vyživovací. Na druhé straně jest uvážiti, že žalobce má aspoň částečnou způsobilost k výdělku a je proto přisouzenou měsíční částku 200 Kč uznati za přiměřenou, kterou musí žalovaný po tak dlouho platiti, až žalobce nabude ve zvoleném oboru plné způsobilosti.

Čís. 10974.

Pojišťovací smlouva.

Zástavní právo třetí osoby (poškozeného) pro její nárok proti pojistníku na jeho náhradní pohledávce z pojišťovací smlouvy působí stavení výplaty. Pojišťovatel může si z pojistné sumy sraziti premie, jež v čase pojistné příhody již dospěly, nikoliv však i premie v ten čas ještě nedospělé. V této příčině není přípustné ani započtení. Jest však přípustná srážka z útrat za právní zastupování pojistníka, pokud je měl pojistník hraditi ze svého.

(Rozh. ze dne 8. září 1931, Rv I 2301/30.)

Žalobce byl dne 15. července 1927 poraněn automobilem M-ových a vysoudil proti nim spor C III 3785/27 o náhradu škody. Václav M. byl v čase úrazu pojištěn u žalované pojišťovny proti povinnému ručení. Exekuce k vydobytí přisouzené pohledávky proti M-ovým byla bezvýslednou. Tvrdě, že mu vzhledem k § 127 poj. zák. přísluší jako poškozenému zákonné zástavní právo na nároku M-ových proti pojišťovně z pojistky, dal si žalobce přikázati pojištěný peníz se vším příslušenstvím. Příkazní usnesení bylo doručeno pojišťovně dne 22. dubna 1930. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na pojišťovně zaplacení 4881 Kč 10 h (přisouzená náhrada ve sporu C III 3785/27 s příslušenstvím: útratami sporu C III 3785/27, exekuce proti M-ovým a přikázání nároku proti pojišťovně). Žalovaná pojišťovna namítla mimo jiné, že pohledávka pojistníka na odškodné zanikla započtením na pohledávku na premii proti pojistníku. Nárok žalované strany na započítání premie založen je na smlouvách pojišťovacích, povinné ručení auta 100.176 a havarie 0-361 z 20. března 1927, pochází tedy jen nárok na premie z doby před vznikem nároku pojistníkovy a na plnění žalované strany ze smlouvy pojišťovací a před vznikem zákonného zástavního práva žalobcova. Započtená premiová splátka byla splatna 21. března 1928, kdežto žalobcova pohledávka stala se splatnou teprve na základě rozhodnutí nejvyššího soudu Rv I 1388/28 z května 1929 a pohledávka pojistníkovy proti pojišťovně na výplatu odškodného ze smlouvy teprve 14 dní po právoplatnosti rozsudku nejvyššího soudu. Procesní soud první stolice přisoudil žalobci 4295 Kč 37 h s úroky od 23. dubna 1930, co do zbytku žalobu zamítl. Důvod y: Soud vycházel s tohoto hlediska: Podle § 10 zák. o automobilech čís. 162/1908 a podle § 127 zákona o pojišťovacích smlouvách čís. 501/1917 má poškozený